

anna todd

★ stars

estels fugaços

tot és possible

1

Columna

ANNA TODD
STARS.
ESTELS FUGAÇOS

Traducció d'Esther Roig

Columna

COLLECCIÓ CLÀSSICA
TÍTOL ORIGINAL: *THE BRIGHTEST STARS*

PRIMERA EDICIÓ: SETEMBRE DEL 2018
© ANNA TODD, 2018

PUBLICAT D'ACORD AMB BOOKCASE LITERARY AGENCY

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS: ESTHER ROIG, 2018

© EDITORIAL PLANETA, S. A., 2018

© COLUMNA EDICIONS LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2018

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2417-2

DIPÒSIT LEGAL: B. 15,941-2018

FOTCOMPOSICIÓ: GAMA, S. L.

IMPRÈS A: ROMANYÀ VALLS

WWW.COLUMNNAEDICIONS.CAT

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Playlist

- «One Last Time» – Ariana Grande
- «Psycho» – Post Malone (feat. Ty Dolla \$ign)
- «Let Me Down Slowly» – Alec Benjamin
- «Waves» – Mr. Probz
- «Fake Love» – BTS
- «To Build A Home» – The Cinematic Orchestra
- «You Oughta Know» – Alanis Morissette
- «Ironic» – Alanis Morissette
- «Bitter Sweet Symphony» – The Verve
- «3AM» – Matchbox Twenty
- «Call Out My Name» – The Weekend
- «Try Me» – The Weekend

«Beautiful» – Bazzi

«Leave A Light On» – Tom Walker

«In the Dark» – Camila Cabello

«Legends» – Kelsea Ballerini

«Youngblood» – 5 Seconds of Summer

«Want You Back» – 5 Seconds of Summer

Capítol 1

Karina, 2019

El vent es passeja per la cafeteria cada vegada que la porta antiga de fusta s'obre amb un grinyol. Fa un fred inaudit per ser setembre i estic segura que és alguna mena de càstig de l'univers per haver acceptat de quedar amb ell, precisament avui. Què em deu haver agafat?

Amb prou feines he tingut temps de maquillar-me una mica les bosses inflades de sota els ulls. I la roba que porto... quan va ser l'última vegada que la vaig rentar? Una vegada més, què em deu haver agafat?

Ara mateix penso que tinc mal de cap i no estic segura de portar ibuprofèn a sobre. També penso que he fet molt bé triant la taula més propera a la porta i així, si cal, me'n puc anar ràpidament. Aquest local al mig d'Edge-wood? És neutral i gens ni mica romàntic. Una altra bona decisió. No hi he estat gaires vegades, però és la meva cafeteria preferida d'Atlanta. No hi ha gaire lloc per seure

—només deu taules— i m’imagino que ho fan perquè la gent no s’hi estigui gaire estona. Hi ha un parell de detalls dignes d’Instagram, com la paret de plantes suculentas i les rajoles blanques i negres rutilants de darrere la barra, però en conjunt és força austera. Gris rigorós i ciment arreu. Batedores sorolloses que barregen col verda amb la fruita que estigui de moda en cada moment.

Només té una porta i grinyola: per aquí s’entra i per aquí se surt. Faig una ullada al mòbil i em frego les mans amb el vestit negre.

Em farà una abraçada? Em donarà la mà?

No em puc imaginar un gest tan formal. No pas veïnt d’ell. Quina ràbia. Ja m’estic atabalant i encara no ha arribat. Per quarta vegada avui, sento com em bombolleja el pànic sota el pit i tinc clar que cada vegada que m’imagino que quedem el veig de la mateixa manera que la primera vegada que el vaig veure. No tinc ni idea de quina versió d’ell tindrè. No el veig des de l’hivern passat i ja no sé qui és. I, francament, no sé si ho vaig saber mai.

Potser només en vaig conèixer sempre una versió: una forma lluent i buida de l’home que ara espero.

Suposo que el podria haver evitat la resta de la meua vida, però la idea de no tornar-lo a veure mai és pitjor que la de ser ara aquí. Si més no, això ho puc reconèixer. M’escalfo les mans amb la tassa de cafè, esperant que travessi la porta rasposa després d’haver-li jurat, d’haver-me jurat i d’haver jurat a tothom que m’ha volgut escoltar més els últims mesos que mai de la vida...

Encara falten cinc minuts perquè arribi, però si és ni

que sigui una mica com el noi que recordo, arribarà tard i amb aquella cara d'enfadat.

Quan s'obre la porta, qui entra és una dona. Porta els cabells rossos recollits en un monyo a la part de dalt del seu cap diminut i va amb un mòbil enganxat a la galta vermella.

—Se me'n fot, Howie. Fes-ho! —etziba, apartant el mòbil amb un reguitzell de renecs.

Detesto Atlanta. Aquí tothom és com ella, irascible i sempre amb pressa. No sempre ha estat així. O potser sí; però jo no. Les coses canvien, és clar. Abans m'encantava aquesta ciutat, sobretot el centre. Les possibilitats per menjar fora són extraordinàries i per a una amant del bon menjar que vivia en una ciutat petita això ja era una raó suficient per anar-hi a viure. A Atlanta sempre hi ha alguna cosa per fer i tot tanca més tard que a Ft. Benning. Però per mi, el millor atractiu en aquell moment va ser que no em recordés constantment la vida militar. No hi havia roba de camuflatge miressis on miressis. Els homes i les dones que feien cua als cinemes o a les estacions de servei o al Dunkin Donuts no anaven amb uniforme de combat. La gent parlava normal, i no amb acrònims. I hi havia abundància de talls de cabells no militars per admirar.

M'encantava Atlanta, però ell ho va canviar.

Nosaltres ho vam canviar.

Nosaltres.

Això era el més a prop que estava de reconèixer que jo tenia part de culpa en el que havia passat.

Capítol 2

—T’has quedat encantada.

Només un parell de paraules, però m’inunden per dins i per fora, trasbalsen tots els meus sentits i tot el meu sentit comú. I alhora, també hi ha aquella calma, la que sembla que s’apodera de mi quan el tinc a prop. Aixeco el cap per comprovar que és ell, encara que ja ho sàpiga. És clar que ho és, em mira des de dalt amb els seus ulls de color noguera fixos a la meva cara, buscant... recordant? Tant de bo no em mirés així. El petit local està força ple, però no ho sembla. Tenia aquesta trobada ben guionitzada, però m’ho ha destarotat tot i ara estic crispada.

—Com t’ho fas? —pregunto—. No t’he vist entrar.

Em preocupa que la meva veu soni com si l’acusés d’alguna cosa o com si estigués nerviosa, perquè això és l’últim que voldria. Però encara m’amoïna: com s’ho fa? Sempre ha estat molt hàbil amb el silenci i sap passar desapercebut encara que es mogui. Una altra habilitat perfeccionada a l’exèrcit, suposo.

El convidó a seure amb un gest. S'asseu en una cadira i llavors veig que porta barba. Unes línies rectes li marquen els pòmuls i el pèl fosc li tapa la mandíbula. Això és nou. I tant que ho és: sempre va haver de complir amb les normes. Els cabells s'han de portar curts i ben tallats. Els bigotis estan permesos, però només si estan ben retallats i no tapen el llavi superior. Una vegada em va dir que estava pensant a deixar-se bigoti, però el vaig convèncer perquè no ho fes. Fins i tot amb la seva cara, un bigoti hauria fet angúnia.

Agafa la carta de cafès de la taula. Caputxino. Macchiato. Cafè amb llet. Tallat. Americà. Quan es va complicar tot tant?

—Ara t'agrada el cafè? —No intento dissimular la sorpresa.

—No —diu, movent el cap.

Mig somriure li travessa la cara estoica, i em recorda el motiu pel qual me'n vaig enamorar. Fa un moment era fàcil mirar a una altra banda. Ara és impossible.

—No vull cafè —explica—. Un te.

No porta jaqueta, evidentment, i du les mànigues de la camisa texana arromangades fins als colzes. Per sota, s'insinua el tatuatge de l'avantbraç i sé que si ara li toqués la pell, cremaria. El que és segur és que no ho penso fer i miro amunt, per sobre la seva espatlla. Lluny del tatuatge. Lluny del pensament. Així és més segur. Per a tots dos. Miro de concentrar-me en els sorolls de la cafeteria per acomodar-me al silenci d'ell. Havia oblidat que crispant que podia ser la seva presència.

És mentida. No me n'havia oblidat. M'hauria agradat, però no he pogut.

Sento que s'acosta la cambrera, amb les vambes grinyolant sobre el terra de ciment. Té una veueta de ratolí i quan li diu que ha prendre «de totes totes» el nou cafè amb menta, ric, perquè sé que detesta tot el que porti menta, fins i tot la pasta de dents. Recordo com deixava grumolls vermells amb olor de canyella a la pica de casa meva i quantes vegades ens havíem barallat per això. Si hagués ignorat aquests detalls sense importància. Si hagués parat atenció al que realment passava, tot hauria estat diferent.

Potser sí. Potser no. Sóc la mena de persona que assumiria la culpa de qualsevol cosa... menys d'això. No en puc estar segura.

No ho vull saber.

Una altra mentida.

En Kael diu a la noia que només vol un te i, aquesta vegada, intento no riure. És tan previsible.

—Què fa tanta gràcia? —pregunta quan la cambrera se'n va.

—Res. —Canvio de tema—. I què? Com estàs?

No sé amb quines bestieses omplirem aquesta estona. El que sé és que demà ens veurem, però ja que avui també havia de ser a la ciutat, m'ha semblat bona idea que ens traguéssim de sobre la primera trobada incòmoda sense públic. Un funeral no és un bon lloc per fer-ho.

—Bé. Tenint en compte les circumstàncies. —S'escura la gola.

—Sí. —Sospiro, intentant no pensar gaire en demà. Sempre he sabut fingir que el món no es crema al meu voltant. D'acord, aquests últims mesos he perdut facultats, però durant anys va ser la meva segona pell, una cosa

que vaig començar a fer en algun moment entre el divorci dels meus pares i la meva graduació a l'institut. De vegades em fa l'efecte que la meva família desapareix. Ens fem més i més petits.

—Va tot bé? —pregunta, amb la veu més baixa que abans.

El sento com el sentia aquelles nits humides que ens adormíem amb la finestra oberta —l'endemà al matí tota l'habitació estava xopa de rosada, i els nostres cossos humits i enganxosos. M'encantava la sensació de la seva pell calenta quan les puntes dels meus dits es passejaven pels llisos contorns de la seva mandíbula. Fins i tot els seus llavis eren càlids, de vegades febreros. L'aire meridional de Geòrgia era tan espès que es podia assaborir i la temperatura d'en Kael sempre era alta.

—Ehem. —S'escura la gola i em treu de cop del meu trànsit.

Sé el que està pensant, l'hi llegeixo a la cara tan clarament com l'anunci lluminós de *Però primer un cafè* que penja a la paret de darrere d'ell. Detesto que aquests siguin els records a què el meu cervell l'associa. No m'ho posa més fàcil.

—Kare.

La seva veu és tendra quan s'aboca per sobre la taula i em toca la mà. L'aparto tan de pressa que qualsevol diria que se m'hi ha calat foc. És estrany pensar en com érem, com no sabia mai on acabava ell i començava jo. Estàvem tan harmonitzats. Doncs mira... totalment diferent a com són ara les coses. Hi va haver un temps que deia el meu nom, així, i li hauria donat tot el que hagués volgut. Hi

penso un moment. En el fet que hauria donat a aquest noi tot el que hagués volgut.

Em pensava que havia avançat més en la meva recuperació de nosaltres, en tot allò de «continuar endavant». Almenys que estava prou avançada per no estar pensant com sonava la seva veu quan l'havia de despertar d'hora per anar a entrenar, o com cridava a les nits. Em comença a rodar el cap i, si no ho aturo ara, els records em partiran pel mig aquí mateix, en aquesta cadira, en aquest petit cafè, davant d'ell.

Faig un esforç per assentir i agafo el meu cafè amb llet per guanyar temps, només un moment perquè em surti la veu.

—Sí, home, els funerals són el meu fort.

No goso mirar-lo a la cara.

—No hi hauries pogut fer res, per molt que haguessis volgut. No em diguis que et penses que sí... —Calla i mira durament la petita esberla de la meva tassa. Passo el dit per la ceràmica esquerpada.

—Karina. Mira'm.

Moc el cap, no penso llançar-me de cap a aquest cau del conill amb ell. No m'hi veig amb cor.

—No passa res. Tranquil. —Callo i estudio la seva expressió—. No em miris així. Estic bé.

—Sempre estàs bé. —Es frega el pèl de la cara amb la mà i sospira; tira enrere les espatlles cap al respatllet de la cadira de plàstic.

No és tant una pregunta com una afirmació, que és certa. Té raó. Sempre estaré bé. Allò de «fer-ho veure fins que es faci realitat»? Ho domino.

Què haig de fer, si no?